

за широкото обичливо сърдце на учителъ Стоименова.

Но отъ всички най-добре баба Гана познаваше милостливото сърдце на учителя. Останала бѣ тя на стари години сама съ своето внуче Вачко. Момчето бѣше ученикъ въ първи класъ: най-веселиятъ, най-пъргавиятъ ученикъ въ училището. Такъвъ си бѣше той и у дома. Никжде мѣсто не можеше да си намѣри. Но чуеше ли да затрептятъ струнитѣ на цигулката, цѣлъ се преобразяваше. Примѣкваше се предпазливо подъ прозорчето, свиваше се до стената и оставаше неподвижно, съ вдигната нагоре глава и полуотворени уста. Седѣше тъй въ захласъ и забравяше да избърше просълзени очи.

Веднажъ учителътъ забеляза момчето и го викна при себе си:

— Вачко, обичашъ ли да слушашъ цигулка?

— Много обичамъ!

— Ами искашъ ли да те науча да свиришъ?

— Искамъ! — хлъдна отъ радостъ Вачко.

— Щомъ е така, да се заловимъ за работа!

Скоро цѣло село знаеше, че учителътъ ще учи Вачка да свири на цигулка. И никой не се учуди. Щомъ момчето е паднало въ ржцетѣ на такъвъ майсторъ, сигурно ще се научи да свири.

Отъ тоя день учителътъ не ходѣше вече самъ изъ гората, не газѣше самъ зеления губеръ на ливадитѣ. Дватама съ момчето по цѣли часове лежаха скрити въ тревата, прислушваха се въ птичитѣ гласове.

— Чувашъ ли? — питаше усмихнатъ учителътъ. — Ето пакъ! Чакай, ще изсвири точно тъй на цигулката!

— И азъ искамъ да се опитамъ! — шепнѣше Вачко и посѣгаше разтреперанъ отъ радостъ къмъ чуждата цигулка.

А днитѣ неусѣтно хвърчаха. Презъ зимата, когато селцето се сгуши подъ дебелия снѣгъ, момчето дълго седѣше приведено надъ петолинията и пишеше ноти.